

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 2. 2006, č. j. 16/120911/2005/1354, o uložení pokuty za porušení cenových předpisů, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č. j. 8 Ca 84/2006 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č. j. 8 Ca 84/2006 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 2. 2006, č. j. 16/120911/2005/1354. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále jen „Magistrát“), ze dne 14. 11. 2005, jímž byla stěžovateli podle § 4a odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, a na základě § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), uložena pokuta ve výši 90 000 Kč.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Trvá především na tom, že městský soud i správní orgány se nedostatečně vypořádaly s jeho argumentací, dle které při jízdě nejen řádně obsluhoval taxametr, ale i cena účtovaná za poskytnutou službu je v souladu se zákonem o cenách. K tomu stěžovatel blíže uvádí, že jím

požadovaná cena není libovolně či svévolně stanovena, ale je naopak podložena kalkulací, tedy jedná se o cenu odůvodněnou kritérii dle ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 580/1990 Sb.“). Dále dle stěžovatele z rozhodnutí nevyplývá, z jakých skutečností městský soud a správní orgány vycházely, resp. jakými úvahami byly při rozhodování vedeny. Stěžovatel opakuje i svůj názor uvedený již v žalobě, že regulace cen v taxislužbě je neoprávněná a považuje ji za protiústavní, neboť má za to, že podmínka regulace cen – ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže – není v případě taxislužby na území hlavního města Prahy splněna. V další námitce pak poukazuje na skutečnost, že městský soud se vůbec nezabýval výší vyměřené pokuty a navíc se ani nevyjádřil k návrhu na snížení či upuštění od pokuty podle § 65 odst. 3 s. ř. s. Sankce uložená za údajné porušení ustanovení zákona o cenách je dle stěžovatele též neodůvodněná a při stanovení její výše nebylo správními orgány řádně přihlédnuto k osobním, majetkovým a výdělkovým poměrům stěžovatele.

Žalovaný se ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti neztotožnil s námitkou stěžovatele, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci ve správním řízení. Konkrétně uvedl, že protokol o cenové kontrole byl sepsán v souladu s platnými právními předpisy a obsahuje veškeré náležitosti. Nedílnou součástí spisové dokumentace je i záznam z kontrolní jízdy. Spisové materiály jsou vzájemně v souladu a neobsahují žádné rozpory, které by naznačovaly nutnost dalšího šetření. V dalším žalovaný konstatoval, že je povinen řídit se platným právním řádem, a odkázal na rozhodnutí o odvolání, spisovou dokumentaci a svá předchozí vyjádření.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 14. 8. 2005 uskutečnili dva zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy Mgr. M. K. a J. S. jízdu vozidlem taxislužby v Praze z Náměstí republiky do ulice Mozartova k hotelu Mövenpick. K této jízdě využili služeb nabízených stěžovatelem. V záznamu o jízdě ze dne 15. 8. 2005 je těmito zaměstnanci výslovně uvedeno, že stěžovatel jízdu uskutečnil bez zapnutého taxametru a po jejím skončení požadoval částku ve výši 450 Kč, která mu byla zaplacená. Doklad o zaplacení stěžovatel nevydal. Ihned poté zmínění zaměstnanci informovali kontrolní pracovníky Magistrátu o průběhu jízdy. Z vyjádření stěžovatele ze dne 23. 8. 2005 a dalších dokumentů ze spisu pak vyplývá, že po skončení jízdy a zaplacení zaměstnanci Magistrátu od vozidla stěžovatele odešli. Stěžovatel z místa odjel, přibližně po 100 metrech jej zastavila hlídka Policie ČR a byl s ním sepsán protokol o porušení cenových předpisů.

V protokolu o cenové kontrole č. 344/2005 (dále jen „protokol“), sepsaném kontrolní pracovnící Bc. M. H., je jako kontrolovaný dopravce a současně kontrolovaný řidič označen stěžovatel. V části označené jako „kontrolní zjištění“ je uvedeno, že přeprava byla uskutečněna z Náměstí republiky do ulice Mozartova (Mövenpick) v čase od 20:30 do 20:40 hodin, přepravce požadoval za poskytnutou přepravu po zákaznících 450 Kč, tuto částku skutečně zaplatili. Dále je v této části protokolu označeno, že řidič (stěžovatel) zákazníkům nevydal doklad o zaplacení jízdného. Co se týče označení zboží cenami, nebylo shledáno žádné porušení předpisů. V části protokolu označené jako „Další zjištění“ jsou připojeny poznámky o tom, že řidič jízdu uskutečnil bez zapnutého taxametru a že odmítl na místě podepsat a převzít protokol. Byl mu proto zaslán prostřednictvím držitele poštovní licence, stěžovatel si zásilku osobně převzal dne 17. 8. 2005.

Stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 23. 8. 2005 konstatoval, že jízdu uskutečnil se zapnutým taxametrem, což doložil záznamem jízd a výpisem z paměťové jednotky taxametru.

Z obou těchto dokladů shodně vyplývá, že stěžovatel uskutečnil se zapnutým taxametrem jízdu v době od 20:25 do 20:39 hodin, přičemž ujetá vzdálenost činila 5,8 km a výsledná cena účtovaná s příplatkem (dle sazby 2) činila 484 Kč. Výše ceny je dle stěžovatele podložena kalkulací zahrnující oprávněné ekonomické náklady a ostatní položky na provoz vozidla taxislužby v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 580/1990 Sb. Tato cena je v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 3 zmiňované vyhlášky, z nichž vyplývá, že za určitých podmínek lze „porušit“ ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách, které hovoří o tom, že *maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit*. Podle názoru stěžovatele tedy nemohlo v jeho případě dojít k porušení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Magistrát reagoval na toto vyjádření prvním dodatkem k protokolu, v němž uvedl, že námitku o navýšení jízdného z důvodu ekonomických nákladů podle vyhlášky č. 580/1990 Sb. nemůže vzít v úvahu, neboť taxislužba na území hlavního města Prahy se řídí nařízením č. 13/2004 Sb. hl. m. Prahy, které určuje maximální ceny jízdného na území hlavního města.

V dalším vyjádření stěžovatel poukázal na nezodpovědně provedenou kontrolu a vyjadřoval se především k okolnostem ohledně zapnutého taxametru a předání dokladu o zaplacení. K samotné ceně znovu zmínil svou kalkulaci podloženou ustanovením § 2 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 580/1990 Sb. Magistrát v následném druhém dodatku k protokolu stručně shrnul průběh předmětného skutku ze svého pohledu a konstatoval, že sepsaný protokol se zabývá pouze cenovou kontrolou, ostatní aspekty věci jsou předmětem řízení dle zákona o silniční dopravě (zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů). Věcně pak uvedl, že stěžovatel při jízdě účtoval částku 484 Kč a po zákaznících požadoval 450 Kč, čímž porušil ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Současně s tímto dodatkem Magistrát stěžovateli zaslal i dokument označený jako oznámení o zahájení správního řízení a oznámení před vydáním rozhodnutí, v němž stěžovateli oznámil, že s ním zahájil správní řízení ve věci porušení cenových předpisů a zároveň jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění, případně podat návrh na jejich doplnění.

Stěžovatel na toto oznámení reagoval již prostřednictvím svého zástupce vyjádřením ze dne 19. 10. 2005, ve kterém konstatoval, že sepsaný protokol se nezakládá na pravdě a závěry vyvozené z něj a z dalších listin na jeho základě vyhotovených jsou nepřezkoumatelné. K účtované a požadované částce uvádí, že není v rozporu se zákonem o cenách, přičemž tento svůj názor podporuje citací ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Stěžovatel pak uzavřel, že se při kontrolní jízdě prokazatelně nedopustil porušení cenových předpisů a navrhl, aby Magistrát v předmětném správním řízení nepokračoval.

Dne 14. 11. 2005 vydal Magistrát rozhodnutí, jímž stěžovateli uložil pokutu ve výši 90 000 Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, kterého se dopustil tím, že za poskytnutí taxislužby účtoval částku 450 Kč, přestože dle vyhlášky hlavního města Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 160 Kč. K ústnímu jednání Magistrát dle odůvodnění svého rozhodnutí nepřistoupil vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel od počátku řízení účtovanou částku nijak nerozporoval. V cenovém protokolu je dle jeho názoru jednoznačně definováno, jakého porušení se stěžovatel dopustil, přičemž podrobnosti jsou uvedeny v záznamu z jízdy. Výše uložené sankce pak vychází z pravidel, která přijal cenový kontrolní orgán Magistrátu a která jsou založena na systému, kde se výše pokuty odvíjí od výše předražení vyjádřeného v Kč a současně od předražení vyjádřeného v procentech.

O odvolání podaném stěžovatelem rozhodoval žalovaný, který toto odvolání zamítl a rozhodnutí Magistrátu potvrdil. Odvolací námitky stěžovatele (v podstatných bodech shodné s těmi, jež uváděl v předchozích vyjádřeních) žalovaný posoudil jako nedůvodné. Stejně jako

Magistrát ve svém rozhodnutí též odlišil problematiku cenových předpisů (předražení poskytnuté služby) a řízení ve věci zákona o silniční dopravě (uvedení taxametru do provozu a vydání dokladu o zaplacení), přičemž námitky k posledně uvedenému označil jako bezpředmětné pro dané řízení dle zákona o cenách. V závěru se žalovaný vyjádřil i k výši pokuty. Uvedl, že maximální částka, která mohla být účtována, byla 170 Kč, čímž oproti rozhodnutí Magistrátu snížil neoprávněný majetkový prospěch stěžovatele o 10 Kč. Tato skutečnost však podle žalovaného neměla vliv na snížení pokuty udělené stěžovateli, a to především z důvodu míry jeho zavinění (vědomé jednání poškozující dobré jméno hlavního města Prahy).

Městský soud žalobu stěžovatele podanou proti rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou. Námitku ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci odmítl s tím, že stěžovatel ji vznáší pouze v obecné rovině, sám soud neshledal, že by správní orgán vyšel z nedostatečných podkladů, že by při jejich zjišťování porušil zákon, ani že by se při hodnocení důkazů dopustil zjevného pochybení. Městský soud též ověřil, že ze správního spisu je zřejmé, jakého porušení zákona se stěžovatel dopustil a na základě čeho dospěl správní orgán ke zjištění o porušení cenových předpisů. K žalobní námitce týkající se aplikace ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. soud konstatoval, že vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy je přesně vymezeno zboží, na které se vztahuje maximální cena, v daném případě služba poskytovaná veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Z toho městský soud dovodil, že jestliže se cena stanovená ve zmíněné vyhlášce vztahuje na veškerá vozidla taxislužby, není možno přijmout argumentaci stěžovatele o použití § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Pokud žalobce namítal protiústavnost regulace cen v taxislužbě na území hlavního města Prahy, byl městským soudem odkázán na obecný soud s odůvodněním, že problematiku regulace cen nepřisluší řešit soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví, jenž musí dle § 75 s. ř. s. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a řídit se jím. K návrhu stěžovatele, aby městský soud rozhodl (pro případ, že žalobě nevyhoví v plném rozsahu) podle § 65 odst. 3 s. ř. s., že od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt se upouští nebo že se uložený trest snižuje v mezích zákonem dovolených, se městský soud nijak nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tj. namítá vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel též poukazuje na nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stížních bodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách stanoví, *že v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republiky usměrnit tvorbu cen podle tohoto zákona (regulace cen)*. Regulací cen se podle § 3 odst. 1 téhož zákona rozumí *stanovení nebo přímé usměrňování výše cen cenovými orgány a místními orgány*. Dle odst. 2 stejného ustanovení pak *rozhodnutí cenových orgánů a místních orgánů podle tohoto zákona jsou závazná pro okruh adresátů, který je v nich vymezen*. Z těchto ustanovení vyplývá pravomoc Magistrátu stanovit maximální ceny taxislužby, kterou ostatně stěžovatel v žádném stupni správního ani soudního řízení nezpochybnil.

Zákon o cenách stanoví v § 1 odst. 1 legislativní zkratku „zboží“ pro výrobky, výkony, práce a služby. Pokud je tedy v dalším textu tohoto rozhodnutí použit pojem „zboží“ ve smyslu zákona o cenách a jeho prováděcích předpisů, je nutno jej chápat jako souhrnné označení předmětu úpravy zákona zahrnující i taxislužbu. V souladu s § 5 odst. 1 zákona o cenách *úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální, nebo místními orgány jako maximální*. Dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že *maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit*, a podle odst. 5 věty první *maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží a jejich uplatnění mohou cenové orgány nebo místní orgány omezit dalšími věcnými, popřípadě časovými podmínkami*.

Dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách *prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1*. V § 17 odst. 1 písm. b) stejného právního předpisu je pak stanoveno, že *pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl*.

Podle § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. 580/1990 Sb. *pro zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami, lze sjednat vyšší cenu nejvíce nebo je nutno sjednat nižší cenu nejméně o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající těmto odlišným určeným podmínkám a v průměrném zisku vztaženém k této změně podmínek*. V souladu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. a) téže vyhlášky *pro účely regulace cen pomocí úředně stanovených cen nebo věcného usměrňování cen se za ekonomicky oprávněné náklady považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží*.

Vyhláškou hlavního města Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy byly (do účinnosti nařízení č. 20/2006 ze dne 12. 12. 2006) stanoveny maximální ceny osobní taxislužby. V jejím článku 3 odst. 1 je výslovně uvedeno, že *maximální ceny podle této vyhlášky platí pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob*. Vyhláška byla novelizována nařízením č. 13/2004, jímž se s účinností od 1. 7. 2004 změnila výše stanovených maximálních cen, v ostatním zůstala vyhláška beze změny.

Kasační námitkou stěžovatele, že pokuta uložená mu za údajné porušení zákona je neodůvodněná, se Nejvyšší správní soud samostatně zabývat nemohl. Stěžovatel svou námitku odůvodnil tvrzením, že při stanovení výše pokuty nebylo správními orgány řádně přihlédnuto k jeho osobním, majetkovým a rodinným poměrům. Je pravdou, že obdobné tvrzení stěžovatel uplatnil i v žalobě, ovšem v souvislosti se žádostí o upuštění od uložení pokuty či jejího přiměřeného snížení. Žalobní námitku směřující přímo proti neodůvodnění výše pokuty však nevnesl, městský soud se z tohoto důvodu žádným takovým žalobním bodem nezabýval, a proto se ke kasační námitce tohoto obsahu nemůže vyjádřit ani Nejvyšší správní soud přezkoumávající pravomocné rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Výše uvedený právní závěr je opřen o ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., v němž je zakotveno, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Vzhledem ke shora uvedenému zdejší soud neověřoval ani argumentační relevanci judikátů, na které stěžovatel ve své kasační stížnosti poukazuje (nález pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 80/2003 – 33).

S předchozím bodem kasační stížnosti úzce souvisí i námitka ohledně již zmíněné žádosti stěžovatele dle ustanovení § 65 odst. 3 s. ř. s., vznesené v jím podané žalobě, aby městský soud upustil od nepřiměřené pokuty, nebo ji případně snížil. Jak je již uvedeno v rekapitulační části tohoto rozsudku, městský soud se k této žádosti nijak nevyjádřil. Jeho rozhodnutí je tak podle další kasační námitky stěžovatele nedostatečně odůvodněné. Podle zmíněného § 65 odst. 3 s. ř. s. platí, že *rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených*. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 – 45, v němž dospěl k závěru, že *„v žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt, je oprávněn žalobce pro případ (ad eventum), že soud zamítne žalobu jako nedůvodnou, navrhnout, aby soud od trestu upustil nebo jej snížil (§ 65 odst. 3, § 78 odst. 2 s. ř. s.). Pokud soud žalobu jako nedůvodnou zamítne a o uvedeném eventuálním petitu týkajícího se moderace trestu nerozhodne, je řízení před soudem zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro kterou Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti takový rozsudek zruší ex officio [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“*. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k odchýlení se od stávající judikatury, a jelikož skutkové okolnosti byly shodné s těmi v citovaném rozsudku, je vznesená kasační námitka stěžovatele důvodná.

Přestože napadené rozhodnutí městského soudu musí být vzhledem k výše uvedenému nedostatku zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), není v daném případě důvod nevyjádřit se k dalším stížným bodům. Absence posouzení případné moderace trestu (či upuštění od něho) zde obsahově nesouvisí s dalšími úvahami soudu. Povinnost přezkumu dalších námitek kasační stížnosti v případě, kdy nepřezkoumatelná je pouze oddělitelná a na ostatních nezávislá část napadeného rozhodnutí, potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 7 Afs 121/2002 - 74 ze dne 19. 2. 2008.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že při jízdě řádně obsluhoval taxametr, který je proti zneužití zabezpečený plombou Českého metrologického ústavu. Toto tvrzení však zůstalo pouze v obecné rovině, stěžovatel jej nijak blíže nekonkretizuje. Proto ani Nejvyšší správní soud se vznesenou námitkou nemůže zabývat ve vztahu ke konkrétním právům či právem chráněným zájmům stěžovatele a pouze v obecné rovině konstatuje, že úprava užití taxametru je předmětem zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Magistrát však uložil stěžovateli pokutu za porušení zákona o cenách, tzn. na základě jiného právního předpisu, a předmět tohoto řízení je tedy zcela odlišný. Na to byl stěžovatel již dříve upozorněn jak správními orgány, tak i městským soudem.

Další kasační námitka již směřuje přímo do merita věci a je podrobně odůvodněná. Jejím obsahem je vyjádření přesvědčení stěžovatele, který účtovanou cenu požadoval dle kalkulace v dobré víře, že se jedná o cenu v jeho případě oprávněnou a nikoli libovolně či svévolně stanovenou. Zmíněná kalkulace stěžovatele vychází z ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., když rozdíl mezi maximální stanovenou a jím požadovanou cenou představovaly ekonomicky oprávněné náklady odpovídající odlišným určeným podmínkám. Pokud by se zmíněné ustanovení neužilo na případ provozovatelů taxislužby, bylo by dle stěžovatele v praxi neaplikovatelné, neboť provozovatelé s neregulovanou cenou zboží nejsou povinni řídit se ustanovením takového právního předpisu. Ony odlišné určené podmínky jsou dle názoru stěžovatele mimo jiné náklady na pořízení vozidla a údržbu, náhradní díly, přičemž tyto položky podstatně ovlivňují „jakost“ poskytované služby zákazníkům. Stěžovatel tyto podmínky odlišuje od kritérií použitých ve vyhlášce hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby, jimiž jsou obsah válců a počet přepravovaných osob. Stěžovatel dle svého tvrzení též taxislužbu poskytuje zejména náročnějším zákazníkům, než jakým je tato služba poskytována v jiných případech, a je

tak nucen poskytovat kvalitnější a tedy i nákladnější služby, což má za následek značné zvýšení ekonomicky oprávněných nákladů.

Uvedená námitka v sobě skrývá několik bodů, nicméně základním východiskem pro posouzení jejich důvodnosti je jediná otázka, a to otázka aplikovatelnosti ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. na provozovatele taxislužby v hlavním městě Praze. Ze samotné dikce tohoto ustanovení vyplývá, že vyšší než maximální stanovenou cenu lze sjednat pro zboží, které se od druhu zboží s maximální stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami. Přitom rozdíl mezi sjednanou a maximální stanovenou cenou může být představován nejvýše ekonomicky oprávněnými náklady, odpovídajícími daným odlišným určeným podmínkám (a v přiměřeném zisku vztaženém k této změně podmínek). Pro projednávanou věc je především relevantní, že podle zmíněného ustanovení se zboží, pro které lze sjednat vyšší než maximální stanovenou cenu, musí od druhu zboží s maximální stanovenou cenou některými určenými podmínkami odlišovat.

Maximální ceny osobní taxislužby na území hlavního města Prahy byly v předmětném období stanoveny vyhláškou rady zastupitelstva hlavního města Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, ve znění nařízení rady hlavního města Prahy č. 13/2004 (s účinností od 1. 7. 2004), přičemž uvedeným nařízením byly pouze zvýšeny částky maximálních cen, v ostatním vyhláška zůstala ve svém původním znění. Výše citovaný článek 3 odst. 1 této vyhlášky stanoví, že stanovené maximální ceny platí pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Z obsahu tohoto ustanovení vyplývá, že není dán příliš velký prostor pro aplikaci oněch odlišných určených podmínek, ale prostor pro jejich využití je naopak minimalizován. Stěžovatelem označené odlišné podmínky (náklady na pořízení vozidla, údržbu, náhradní díly) jsou sice odlišné od kritérií stanovených v článku 3 odst. 1 vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, to však v dané věci není relevantní. Rozhodující je naopak odlišnost podmínek poskytování služeb stěžovatelem oproti podmínkám ostatních provozovatelů taxislužby v hlavním městě Praze. Je přitom více než zřejmé, že podmínky uváděné stěžovatelem jsou naopak shodné pro všechny provozovatele taxislužby. Ostatně i městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že kritéria *veškerá vozidla taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob* jsou přesným vymezením zboží, a ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno použít. Tvzení, že poskytuje taxislužbu náročnějším zákazníkům, než jakým je tato služba poskytována v jiných případech, stěžovatel nijak neprokazuje, neuvádí rozdíly oproti ostatním provozovatelům taxislužby. Přitom teprve v případě doložení takového tvrzení by bylo třeba zkoumat, zda prokázané podmínky jsou skutečně odlišně určenými podmínkami ve smyslu § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Danou námitku stěžovatele zdejší soud neshledal důvodnou.

Dle názoru stěžovatele obsaženého v další kasační námitce je regulace cen v taxislužbě protiústavní, neboť podmínka regulace cen, tj. ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže, není jednoznačně v případě taxislužby na území hlavního města Prahy splněna. Městský soud se odmítl touto námitkou zabývat s poukazem na pravomoc Ústavního soudu rozhodovat o otázkách ústavnosti. Nejvyšší správní soud též není oprávněn posuzovat v obecné rovině ústavnost regulace cen v taxislužbě, aniž by stěžovatel zpochybnil soulad určitého právního předpisu se zákonem. Nejvyšší správní soud k uvedené obecné námitce stěžovatele v souladu s Článkem 95 odst. 1 Ústavy České republiky v dané věci neshledal nesoulad aplikovaných právních předpisů s Ústavou České republiky, ani rozpor vyhlášky hl. m. Prahy č. 24/2000 se zákonem o cenách.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že nemohl považovat prvostupňový správní orgán za účastníka řízení o kasační stížnosti, přestože jej stěžovatel v kasační stížnosti takto

označil. Dle § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Kdo je účastníkem řízení o žalobě stanoví přímo zákon, a to v § 33 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 69 s. ř. s. Žalovaným je tedy správní orgán, který rozhodl v posledním stupni řízení, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Přestože stěžovatel označil jako žalovaného též Magistrát hlavního města Prahy (prvostupňový správní orgán), tento správní orgán nebyl účastníkem řízení o žalobě před městským soudem, a proto není ani účastníkem řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že i přes nedůvodnost ostatních stížných bodů městský soud pochybil, když se nevyjádřil ke všem žalobním námitkám stěžovatele, konkrétně k jeho návrhu na upuštění od uložené sankce, případně na její snížení. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v něm vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu